

HỒI 19

PHỤC HỒI NHAN SẮC

Âu Dương Hỉ ngó Hùng Miêu Nhi và nói:

- Vương huynh vốn là một con người bình tĩnh, đột nhiên có tiếng kêu kinh hãi như thế, nếu không là...

Hùng Miêu Nhi chận ngang:

- Không là như thế nào? Vương Lâm Hoa chính đang lo việc cứu hai cô gái, chẳng lẽ Trầm Lãng lại làm gì sao? Huống chi hai người chỉ mới quen nhau, chẳng những không thù, không oán, mà lại cùng một mục đích cứu người, thì không có gì phải ngại cả.

Âu Dương Hỉ băn khoăn:

- Nhưng tại sao lại có tiếng kêu kinh hãi như thế?

Hùng Miêu Nhi cười:

- Biết đâu hai người bị nhan sắc của hai cô gái làm cho họ hết hồn? Nhất là con người háo sắc như Vương Lâm Hoa, không chừng khi phục hồi nhan sắc rồi thấy họ đẹp quá hấn ngất đi nữa à.

Âu Dương Hỉ lắc đầu:

- Thật là rắc rối.

Cửa đóng kín quá, chỉ trừ những tiếng động, còn thì bên trong nói chuyện ra sao ở ngoài không nghe thấy gì cả.

Bên trong, sau khi cởi quần áo cho Bạch Phi Phi, nàng thẹn quá cứ nhắm mắt lại mà hơi thở dồn dập.

Nhưng cái người khó chịu hơn hết là Chu Thất Thất...

Nàng chỉ khẽ nhướn mắt rồi cũng nhắm híp mắt lại, Trầm Lãng cảm đầu làm việc không dám nhìn ai cả.

Vương Lâm Hoa không quay mặt lại, cứ giục Trầm Lãng:

- Cởi xong thì bồng nàng đặt vào bồn đi chứ.

Trầm Lãng cau mặt:

- Sao huynh đòi lại cố ý tránh không làm việc này?

Vương Lâm Hoa mỉm cười:

- Họ là con gái, chuyện ky nhất là thanh niên đụng vào họ trong lúc họ không còn y phục. Đây là ngộ biến mình phải tòng quyền, nhưng bớt đi một người thì

càng tốt thêm một chút, Trầm huynh đã làm, tôi không nên ghé tay vào thêm nữa, hưởng chi... hưởng chi họ là người của Trầm huynh, xin Trầm huynh cứ làm một mình.

Trầm Lãng ngơ ngác:

- Sao lại là người của đệ? Sao lại có thể nói như thế?

Vương Lâm Hoa nói lảng:

- Thuốc trong bồn đã tan cả rồi, Trầm huynh mau lên đi chứ.

Trầm Lãng không nói nữa, chàng bỗng xóc Bạch Phi Phi đặt vào bồn.

Vương Lâm Hoa lại nói:

- Hai vị cô nương này đều do Trầm huynh mang đến, bây giờ toàn thân trong trắng của họ đều lọt vào mắt của Trầm huynh, vào tay của Trầm huynh. Tôi nói câu này thật là nghiêm chỉnh, sau này Trầm huynh phải giải quyết với họ một cách tương xứng, ý tôi muốn nói tuy đây là chuyện tình cờ, nhưng âu cũng là thiên định, Trầm huynh phải chiếu cố họ, phải nghĩ đến trách nhiệm của mình đừng nghĩ đến người thứ ba nào khác.

Trầm Lãng nghe cũng hơi giận và lấy làm kỳ quái, nhưng vì Vương Lâm Hoa nói nghiêm chỉnh quá cho nên chàng chưa biết phải nói sao.

Chỉ có Chu Thất Thất là hiểu rõ ý của Vương Lâm Hoa mà thôi, vì hắn đã biết Trầm Lãng là người mà nàng đã nói với hắn lúc ở địa đạo, cho nên bây giờ gặp dịp may, hắn cố buộc cho Trầm Lãng dính vào hai cô gái khác, để hắn có hy vọng. Một phần cũng vì câu nói của Chu Thất Thất lúc đó, chỉ có điều hắn không ngờ trong hai người con gái bị dị dung mà hắn định buộc vào Trầm Lãng lại có cả nàng.

Vương Lâm Hoa trong lúc tình cờ mà có thể hạ một nước cờ thật cao, hắn quả đúng là một con người có trí, nhưng chính việc hay vẫn có một việc dở, chính cái khéo léo có một cái vụng về... hắn định tách Chu Thất Thất ra khỏi Trầm Lãng, nhưng hắn lại làm một chuyện buộc chặt hơn mà hắn không hay.

Trầm Lãng không nói gì nữa, cầm đầu làm phận sự...

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Tắm sạch rồi chứ? Được rồi, Trầm huynh lau khô giùm đi, rồi, bây giờ Trầm huynh dùng nội lực “Dương Hoa” vỗ vào ba mươi sáu huyệt “Thiếu Âm” cho nàng. Nếu ngại, Trầm huynh có thể mặc quần áo lại cho nàng.

Trầm Lãng làm thình, cứ âm thầm làm y như thế. Mặc quần áo cho Bạch Phi Phi xong, chàng bắt đầu nắn bóp các huyệt Thiếu Âm.

Huyệt “Thiếu Âm” chính là những nơi kích động nhất trên mình người thiếu nữ. Nếu bị người thanh niên đụng vào sẽ có một cảm giác đê mê lạ lùng,

chính lúc dưới địa đạo, Chu Thất Thất bị Vương Lâm Hoa bóp vào những huyết đố. Bạch Phi Phi nhắm mắt lại khít rịt, tay chân nàng run khẽ...

Trầm Lãng cắn môi không dám ngó sang nơi khác.

Vương Lâm Hoa nhúng mũi dao nhỏ vào bầu dấm đang sôi và nói:

- Trầm huynh đừng có ngừng tay nghe, phải chuyên tâm làm cho thật đều, bất cứ thấy gì cũng không được ngừng nghe. Nếu không lỗ sơ thất thì trách nhiệm nặng lắm và sẽ ân hận suốt đời.

Trầm Lãng tay không ngừng, miệng mỉm cười:

- Vương huynh yên tâm, đệ chưa làm cho ai thất vọng khi giao phó nhiệm vụ bao giờ.

Chàng đâu lại chẳng biết phản ứng trong cơ thể Bạch Phi Phi, đâu lại chẳng nghe lòng mình xao động, nhưng vẻ mặt chàng vẫn tĩnh khô, tỏ ra tinh thần không bị chi phối lắm.

Vương Lâm Hoa đi lại ngay trước mặt Bạch Phi Phi và nói:

- Thuốc dị dung trên mặt nàng bây giờ đã mềm rồi...

Vừa nói vừa lấy hai ngón tay nắn nắn...

Lớp da mặt dần lên trông dễ sợ...

Vương Lâm Hoa lấy một hoàn thuốc bỏ vào miệng nàng và nói:

- Bây giờ huyết khí trong người nàng đang vận chuyển dữ lắm, nàng có thể nói được rồi, chỉ vì...

Hắn muốn nói chỉ vì nàng quá bị kích động bởi hai bàn tay của Trầm Lãng vỗ vào những huyết Thiếu Âm, thế nhưng hắn lại làm thình.

Nếu người khác nghe nói thế, có thể sẽ ngừng tay, nhưng Trầm Lãng làm như không nghe thấy, hai tay chàng cứ làm việc như thường...

Vương Lâm Hoa gật gù:

- Hay.

Và một tay nắm lấy da mặt dần dần của Bạch Phi Phi, một tay cầm dao rọc xuống...

Bạch Phi Phi không nghe đau, nhưng tiếng “soạt soạt” của đường dao rọc vào da làm cho Trầm Lãng và Chu Thất Thất nhẩn mặt...

Cứ như thế, từ miếng này đến miếng khác, từng lớp da “dị dung” được lóc ra, mặt Bạch Phi Phi y như một quả đào bóc vỏ...

Tay Trầm Lãng vẫn không ngừng nắm huyết, mặt chàng trân trối nhìn hồi hộp....

Aùnh thép nhoáng lên choá mắt, tay dao của Vương Lâm Hoa thỉnh linh đâm thẳng vào mặt Trầm Lãng...

Chu Thắt Thắt rú lên...

Trầm Lãng kêu lên một tiếng kinh hoàng nho nhỏ, chân vẫn không xê dịch, nửa thân người bên trên nghiêng hẳn qua bên phải, ngọn dao nhỏ xốt qua mang tai...

Tay Trầm Lãng vẫn bóp huyết đều đều, nhưng giọng chàng có vẻ giận:

- Vương huynh làm thế là có ý gì?

Y như là không có chuyện gì, Vương Lâm Hoa mỉm cười:

- Được lắm, Trầm huynh bình tĩnh như thế thì mọi việc mới bảo đảm vẹn toàn, nhất là trong khi bị phân tâm chú ý, thế mà ứng phó như thế thì tuyệt diệu, chứ nếu hoảng hốt ngừng tay thì hư đây.

Trầm Lãng mỉm cười:

- À, tôi tưởng Vương huynh có gì chứ.

Và chàng lại tiếp tục như không có gì xảy ra.

Vương Lâm Hoa nhìn sững Trầm Lãng, trong tia mắt khâm phục có pha nhiều đố kỵ...

Và hẳn chợt thở dài:

- Trong đời của Trầm huynh chẳng lẽ không có chuyện gì làm cho huynh phải để ý cả ư?

Trầm Lãng cười:

- Tự nhiên là phải có chứ, chỉ tại người ngoài không thấy đó thôi.

Trầm Lãng vẫn nói cười như không, riêng Vương Lâm Hoa thì cũng vẫn nói cười nhưng trong thâm tâm hơi khó chịu, hẳn cảm thấy đứng trước Trầm Lãng, hẳn là một con số không to tướng.

Hắn trầm trầm sắc mặt và lấy tay phẩy nhẹ, một cái phẩy thật nhẹ gần như không thấy, nhưng tất cả chất thuốc dính đọng trên mặt Bạch Phi Phi đều y như bị một cơn gió mạnh thổi bay vào chậu nước muối kế bên...

Người khác có thể thấy đó là một cử động tầm thường, nhưng Trầm Lãng ngầm cảm thấy một nội lực khủng khiếp, chàng buột miệng kêu lên:

- Thần lực...

Nhưng liếc thấy gương mặt của Bạch Phi Phi, chàng nín thinh luôn...

Bây giờ chất dị dung hoàn toàn được rửa sạch, gương mặt thật của nàng bày ra lồ lộ. Một vẻ đẹp nào nùng.

Nhìn hai gã thiếu niên, nàng vụt ửng hồng khuôn mặt như e thẹn, hàng mi dài cong vút chớp chớp đôi mắt long lanh...

Từ nãy giờ đụng vào da thịt của nàng, Trầm Lăng không hề nghe lòng rung động, nhưng thoáng thấy mặt nàng chàng chợt nghe xao xuyến lạ lùng...

Vương Lâm Hoa cũng nhìn sững sốt và khẽ thở ra:

- Quả là quốc sắc thiên hương. ...

Thấy hai người nhìn sững Bạch Phi Phi, Chu Thất Thất mím miệng nghiền răng... nàng muốn mắng vào mặt họ cho chừa tính xấu...

Bận ngó chừng đôi mắt của Bạch Phi Phi, vì đôi mắt của nàng đang bẽn lẽn nhìn Trầm Lăng, chừng ngó lại bắt gặp ánh mắt của Vương Lâm Hoa cũng đang nhìn Trầm Lăng, Chu Thất Thất bỗng giật mình...

Trong tia mắt của hắn tố cáo cả một cái gì sâu độc trong lòng...

Và thỉnh linh hắn nhắc tay lên cuốn theo thể liên hoàn đánh thẳng vào Trầm Lăng, một thể đánh cực kỳ hiểm ác, vừa nhẹ vừa mạnh bạo vô cùng.

Đứng xéo một bên sau khi đã làm xong công việc và không ngó Vương Lâm Hoa, nhưng mỗi một cử động nhỏ nhất của hắn, Trầm Lăng đều thấy hết...

Chàng nghe luồng chưởng lực cuồn cuộn trong không khí, một lượt mười mấy chưởng theo thể liên hoàn, chàng chỉ xoay nửa thân trên và hai tay kéo lên thật nhẹ...

Hai luồng chưởng lực chạm vào nhau, Trầm Lăng đứng y một chỗ, nhưng Vương Lâm Hoa loạng choạng thối lui...

Trầm Lăng nghiêm mặt:

- Huỳnh đài lại định làm gì thế?

Thụt đụng vào góc tường mới đứng lại được, Vương Lâm Hoa phủ phủ áo và cười tươi như không:

- Đúng quá. Hồi nãy đệ nghĩ Trầm huynh chỉ nhẹ mắt nhẹ tay mà thôi, chứ không tin nội lực. Nhưng không phải đệ thử là chỉ vì lẽ đó, mà đệ muốn xem huynh sau một lúc lâu đả huệ cho vị cô nương đó có bị tổn thương nội lực hay không.

Liếc mắt thật dài vào mặt Vương Lâm Hoa, Trầm Lăng mỉm cười:

- À, ra thế. Thật đệ hết sức cảm kích sự chiêu cố của Vương huynh.

Cả hai người không ai có vẻ gì chú ý đến việc mới xảy ra cả.

Chu Thất Thất nghiền răng, và nàng chợt hơi tức Trầm Lăng, người ta muốn hại mình mà mình cứ tin, thật là ngu.

Bạch Phi Phi cũng hé mắt len lén nhìn Trầm Lãng, má nàng chột ửng hồng... nàng có vẻ e thẹn, nhưng trong e thẹn có pha nhiều vẻ hài lòng...

Vương Lâm Hoa lại quay miệng bầu dấm sôi sang mặt Chu Thất Thất...

Nước mắt nước mũi nàng đổ ra, sự khó chịu không làm nàng mất vui mừng, nàng cố cắn răng chịu đựng.

Vương Lâm Hoa vẫn làm y như trước, nhưng được liệu lần này lại nhiều hơn.

Hắn cười ngó Trầm Lãng:

- Khôi phục cho vị cô nương này tương đối khó hơn, mệt hơn, Trầm huynh ráng

nhé.

Trầm Lãng cười gượng: - Phương thức cũng như hồi nãy chứ?

Vương Lâm Hoa gật đầu:

- Vâng, y như thế, xin Trầm huynh bắt đầu cho...

Nhìn đôi tay của Trầm Lãng vừa đựng tới khay áo, Chu Thất Thất cảm nghe tim đập loạn...

Nàng nhắm mắt lại, uốn mình rên khe khẽ...

Y như bị bay bổng giữa tầng mây, tâm hồn nàng lơ đãng, mê mải một cách dễ chịu...

Nàng rên thành tiếng, nàng biết mình có thể nói được rồi, trước, nàng định khi nói được, sẽ lột hết âm mưu của Vương Lâm Hoa, nhưng bây giờ nàng không nói, nàng cắn răng lặng nghe cảm giác mê mải...

Bạch Phi Phi nằm co trên sạp, thỉnh thoảng len liếc về phía Trầm Lãng, Vương Lâm Hoa day mặt vào vách đứng yên trong dáng sắc trầm tư...

Cả bốn người không ai nói đến ai, nhưng sợi dây liên lạc về ý nghĩ quán quít không rời...

Cúi mặt làm thỉnh một lúc lâu, Vương Lâm Hoa quay lại cầm con dao nhỏ, và bắt đầu nắn nắn mặt Chu Thất Thất.

Công việc lần này hắn làm hết sức chậm chạp, hai tay như ể oải, nhưng đôi mắt cứ dán vào mặt Trầm Lãng dăm dăm, hắn nhìn đến đô xuất thần...

Trầm Lãng như không dẫn được:

- Sao Vương huynh không làm đi?

Vương Lâm Hoa nói:

- Đệ đang lúc chưa được tập trung tinh thần cho lắm, tâm tư đang rối loạn cho nên chưa dám làm, vì sợ có thể bị sơ xuất...

Trầm Lãng ngạc nhiên:

- Sao bỗng dừng lại rối loạn?

Vương Lâm Hoa mỉm cười:

- Tiểu đệ đang nghĩ không biết sau khi phục hồi dung mạo cho hai vị cô nương này rồi, huynh đài sẽ đối đãi với tiểu đệ ra sao?

Trầm Lãng cười lớn:

- Tự nhiên là chúng ta đối nhau trong tình bằng hữu, có chi đâu mà huynh đài phải suy nghĩ.

Vương Lâm Hoa hỏi lại ;

- Đã hai lần đệ thử huynh đài, chẳng lẽ huynh đài không để vào lòng một tí gì sao? Huynh đài không nghĩ rằng đệ cố ý hại huynh đài sao?

Trầm Lãng lại cười:

- Đệ và huynh đài có thù hằn gì với nhau đâu mà nghĩ rằng huynh đài muốn hại đệ chứ?

Vương Lâm Hoa mừng ra mặt:

- Đã thế thì đệ hết sức yên tâm, nhưng mong huynh đài nhớ cho lời nói vừa rồi, mong huynh đài hãy lấy tình bằng hữu mà đối nhau.

Trầm Lãng mỉm cười:

- Nếu Vương huynh không ty hiềm, thì đệ không khi nào quên lời nói ấy.

Vương Lâm Hoa nói:

- Hay lắm. ...

Và hắn buông dao đứng dậy...

Trầm Lãng lại càng ngạc nhiên:

- Ủa, sao Vương huynh không làm việc đi?

Vương Lâm Hoa nói:

- Huynh đài cứ yên lòng, chỉ còn một chút nữa là xong, tiểu đệ chỉ làm trong nháy mắt. Bây giờ huynh đài khỏi phải võ huyết nữa.

Hắn trao chén rượu, Trầm lãng đón lấy

Vương Lâm Hoa tươi cười:

- Chén này chúc huynh đài phước thọ dồi dào, và mong được huynh đài lấy thân tình đối xử với đệ, hoạn nạn có nhau...

Trầm Lãng nâng chén:

- Xin đa tạ và xin ghi nhớ...

Sau suốt một lúc lâu mê mê vì bị nắn bóp các huyệt Thiếu Âm, Chu Thất Thất lần lần sáng suốt lại, nàng vô tình đưa mắt qua, chính lúc Trầm Lăng kê chén rượu đến miệng...

Tuy biết nếu có một hành động nào làm cho Vương Lâm Hoa hơi bất mãn, hẳn rất có thể sẽ không chịu phá bỏ lớp dị dung trên mặt nàng, nàng sẽ chịu thành người xấu xí mãi mãi, nhưng khi thấy Trầm Lăng sắp uống chén rượu, nàng không dùng được nữa, hốt hải kêu lên:

- Buông xuống.

Lâu quá không nói được, bây giờ lại phải la lên trong một trường hợp quá cấp bách, Chu Thất Thất phát âm hơi lơ lớ, làm cho Vương Lâm Hoa và Trầm Lăng giật mình...

Trầm Lăng quay lại hỏi:

- Cô nương nói chi?

Chu Thất Thất muốn nói “buông xuống, rượu độc”, nhưng lâu quá không nói được bây giờ vụt nói thình lình, không chuẩn bị làm cho chính nàng cũng giật mình... và sau đó là một cơn mừng vô hạn, nàng nín luôn như để xác nhận sự thật tiếng nói của mình...

Vương Lâm Hoa chớp chớp mắt và vùng bước tới điềm vào Á huyệt của nàng.

Trầm Lăng cau mày:

- Sao Vương huynh không để cô ấy nói?

Vương Lâm Hoa cười:

- Vị cô nương này đã trải qua một thời gian sợ hãi quá lâu, tâm trí chưa bình tĩnh hẳn, lại mới vừa nói được, nếu để cho nàng động thần kinh nhiều quá rất có thể bị điên luôn, may mà kịp nhớ chứ không thì nguy to rồi, cứ để nàng nghỉ yên một chút.

Và hẳn lại nâng chén lên ;

- Mời nè.

Trầm Lăng hơi do dự, nhưng thấy Vương Lâm Hoa ngửa cổ uống cạn, chàng cũng ngửa cổ uống theo...

Chu Thất Thất tức rơi nước mắt ...

Vương Lâm Hoa lại rót ra hai chén nữa:

- Chén này...

Hắn nói luôn một hơi những lời chúc tốt đẹp, và Trầm Lăng uống luôn một hơi ba chén...

Chu Thất Thất giận run, càng giận nàng càng tức Trầm Lăng, nàng giận một con người thông minh như thế mà lại đi mắc mưu một đứa tiểu nhân...

“Trầm Lăng, Trầm lăng.... Được rồi, ta sẽ xem ngươi là một con người thế nào, ta sẽ làm cho ngươi chết trước mặt ta..”

Câu nói hần học của gã thiếu niên áo đỏ lúc ở dưới địa đạo còn văng vẳng bên tai, Chu Thất Thất nghe như một mũi dùi chọc thẳng màn tai...

Nàng mơ hồ cảm thấy như Trầm Lăng đã từ từ quỵ xuống ói máu ra lênh láng... nàng mơ hồ như một cơn ác mộng...

Trăng đã lên cao, bọn Hùng Miêu Nhi ở ngoài càng lúc càng sốt ruột.

Aâu Dương Hỉ dậm chân:

- Sao lâu quá vậy cà?

Lúc bấy giờ thật lâu không nghe trong phòng có tiếng động, nhưng càng yên lặng thì lại càng gây thắc mắc, sự im lặng trở thành kỳ dị bất thường...

Trên nhà đã dọn xong cơm tối, Aâu Dương Hỉ cứ làm bằm:

- Có chuyện rồi, nhất định là có chuyện rồi.

Và khẽ hỏi Hùng Miêu Nhi:

- Sao? Cứ đợi hoài sao?

Hùng Miêu nhi có vẻ trầm ngâm:

- Đợi thêm chút nữa coi...

Kim Vô Vọng sẵng giọng:

- Đợi nữa rồi nếu có chuyện gì xảy ra thì ai chịu trách nhiệm? Các hạ chịu phải không?

Hùng Miêu Nhi nhướng mắt:

- Tôi chịu? Tại sao tôi lại chịu?

Kim Vô Vọng cười nhạt:

- Nếu các hạ không chịu trách nhiệm thì bây giờ tôi phải xông vào.

Vừa nói Kim Vô Vọng vừa đứng phắt lên...

Nhưng Hùng Miêu Nhi vẫn án ngang trước cửa...

Kim Vô Vọng giận dữ:

- Các hạ muốn gì?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Nếu quả cần phải vào thì nên gõ cửa trước đã chứ.

Aâu Dương Hỉ lập tức gõ cửa ...

Vương Lâm Hoa ở trong nói vọng ra:

- Gấp chi dữ vậy? Đợi một chút, sắp xong...

Hùng Miêu Nhi cười nói với Kim Vô Vọng và Aâu Dương Hỉ:

- Thấy không? Đợi chút nữa mà...

Nghe tiếng gõ cửa, Chu Thất Thất mừng quá, nàng mong Hùng Miêu Nhi, Kim Vô Vọng xông vào, dù cho nàng ra sao cũng mặc, phải cứu Trầm Lãng trước đã...

Nàng rất sợ thấy cảnh Trầm Lãng lâm nạn, nhưng rồi cũng phải quay lại...

Nàng hết hồn, Trầm Lãng vẫn đứng y nguyên, môi vẫn diêm nụ cười đặc biệt...

Sao hết hồn? Mừng mới phải chứ.

Thật ra nãy giờ nàng cứ đinh ninh Trầm Lãng đã quị rồi, bây giờ thấy chàng vẫn còn đứng đó làm cho nàng hoang mang...

Chẳng lẽ trong rượu không có thuốc độc? Linh cảm của nàng chưa từng sai chạy bao giờ.

Nàng biết chắc Vương Lâm Hoa nhất định sẽ ám hại Trầm Lãng...

Vương Lâm Hoa nói:

- Công việc chỉ còn một chút xíu nữa thôi, khỏi phải nhờ huynh đài giúp sức. Đệ biết qua hai lần đã huyết cho hai nàng, huynh đài bây giờ mệt lắm rồi, nên nghỉ ngơi một chút cho lại sức.

Trầm Lãng cười:

- Vâng, như thế thì xin nhờ huynh đài lo liệu..

Đúng là chàng có vẻ mệt nhọc, vừa ngồi xuống thì hai mắt đã nhắm lại và thân hình cũng bắt đầu lảo đảo...

Cuối cùng nụ cười trên môi tắt hẳn, Trầm Lãng bật ngựa trên ghê lặng im...

Vừa mới được yên lòng, bây giờ Chu Thất Thất bắt đầu hoảng hốt...

Vương Lâm Hoa liếc Trầm Lãng và môi nở nụ cười...

Hắn bước lại gần Chu Thất Thất và ngồi xuống nhìn nàng chăm chăm, đôi mắt Chu Thất Thất gần như bắn lửa, nhưng đôi mắt Vương Lâm Hoa lại nhìn nàng một cách thăm thiết, tay trái hắn vỗ vào huyết đạo, tay phải ấn trên á huyết của nàng.

Có thể nói được nhưng nàng cắn răng chờ đợi...

Vương Lâm Hoa mỉm cười:

- Chu cô nương, có gì muốn nói cứ nói, sao lại làm thính?

Bạch Phi Phi lồm cồm ngồi dậy, nhưng Vương Lâm Hoa đã vung cánh tay áo, cách không điểm huyết ngũ của nàng...

Chu Thất Thất rúng động, nàng run giọng:

- Sao ngươi ... lại biết ta?

Vương Lâm Hoa cười:

- Vừa rồi nghe tiếng rên của cô nương là tôi nhận ra ngay, tôi hơi hối hận vì biết được thì trễ quá, đã để Trầm Lãng lo liệu cho cô nương... thủ đoạn khéo léo sắp giăng kế hoạch của tôi, rồi cuối cùng tôi lại tự dẫn mình vào tròng.

Chu Thất Thất vừa thẹn vừa giận, nàng nhớ tiếng mình rên rỉ khi bị hấn điểm huyết Thiếu Âm, và khi nãy Trầm Lãng nắm bóp cho nàng cũng tiếng rên rỉ đó, và chỉ có mình hấn biết được, chứ Trầm Lãng không thể biết vì chàng chỉ nghe có một lần đầu.

Vương Lâm Hoa nói tiếp:

- Rất tiếc Trầm Lãng không nhận ra điều đó, cho nên hấn không làm sao biết được kẻ nằm đây chính thị Chu cô nương...

Chu Thất Thất thét lên:

- Đồ ác ma... ngươi...

Vương Lâm Hoa cứ nói:

- Vì không biết là cô nương, cho nên cô nương có kêu hấn cũng không nhận ra được, chỉ có mỗi một mình tại hạ biết thôi.

Chu Thất Thất nghiên răng:

- Đồ súc sinh...

Vương Lâm Hoa như càng đắc ý:

- Vâng, tôi súc sinh, nhưng so với người mà dưới mắt cô nương là anh hùng tuấn kiệt, thì tên súc sinh này lại mạnh hơn. Trước kia có lẽ cô nương không tin nhưng bây giờ cô nương nhìn hấn xem, muôn ngàn Trầm Lãng cũng không bì kịp một Vương Lâm Hoa này.

Chu Thất Thất thét lên:

- Bày kế hại người còn dám khoe khoang, liêm sỉ của thanh niên trong thiên hạ đều bị ngươi huỷ cả. Nếu đối diện tranh tài mà ngươi giết được hấn ta phục, nhưng ngươi giết hấn bằng cách này, ta dù làm quỷ cũng quyết không tha ngươi.

Vương Lâm Hoa cười:

- Chỉ tiếc cô vẫn còn sống nhăn chứ không làm quỉ được.

Chu Thất Thất nghiêng răng:

- Hắn chết, ta sẽ quyết chết theo hắn.

Vương Lâm Hoa nhướng mắt:

- Hắn chết? Ai bảo là hắn chết?

Chu Thất Thất run giọng:

- Người... người đầu độc...

Vương Lâm Hoa bật cười:

- Nếu tôi giết hắn để rồi làm cho cô nương hận tôi trọn đời à? Cô nương là người con gái duy nhất mà tôi yêu trong đời này, tôi đâu có thể làm cho cô nương hận tôi như thế. Không, hắn chỉ bị thuốc mê thôi, hắn ngủ một giấc sẽ dậy, chẳng những không chết mà còn khoẻ khoắn nữa là khác, thậm chí khi tỉnh dậy hắn vẫn tưởng mình bị mệt mỏi mà ngủ chứ không biết là bị đánh thuốc mê.

Chu Thất Thất hỏi:

- Tại sao người phải làm như thế?

Vương Lâm Hoa nói:

- Làm thế là vì tôi muốn cho cô nương thấy rằng cuối cùng tôi vẫn hơn hắn, nếu hắn thông minh thì làm sao bị bẫy của tôi được.

Chu Thất Thất cãi:

- Hắn là quân tử, hắn thật tình đối đãi với người bạn nên hắn mới mắc kế tiểu nhân.

Vương Lâm Hoa bật cười:

- Đúng, hắn quả là quân tử, nhưng nếu như thế thì tôi xứng với cô nương hơn hắn, vì cô nương cũng là tiểu nhân, một ngày nào đó cô sẽ tìm đến tôi vì cô không thể xứng với hắn, thế thì tại sao cô phải chờ đến ngày đó? Tốt hơn là bây giờ hãy theo tôi đi, để tránh khỏi cái ngày phải khóc.

Chu Thất Thất giận run:

- Đồ khốn nạn, ta thà ung chó ung heo, chứ ta không bao giờ ung người. Người hãy dập tắt hy vọng ấy đi là hơn.

Vương Lâm Hoa vẫn cười:

- Bây giờ cô giận tôi cũng được, chửi tôi cũng được, nhưng xin cô đừng bao giờ quên những lời tôi nói với cô ngày nay.

Chu Thất Thất gằn gằn:

- Tự nhiên, ta chết cũng không quên. Nhưng nếu ta là người, thì bây giờ nên giết cả ta và Trầm Lăng thì tốt hơn hết.

Vương Lâm Hoa cau mặt:

- Tại sao lại giết cô nương?

Chu Thất Thất cười nhạt:

- Nếu người không giết ta thì khi Trầm Lăng tỉnh dậy, ta sẽ nói tất cả gian mưu, nói tất cả bí mật của người, ta sẽ bảo Trầm Lăng giết người.

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Tôi đang muốn cô làm như thế, nếu không thì tôi đâu có thả cô hồi còn dưới địa đạo, nếu không thì tôi đâu có nói với cô những chuyện này giờ.

Thấy hắn cười một cách đắc ý, Chu Thất Thất có hơi kinh dị:

- Người không sợ à?

Vương Lâm Hoa mỉm cười:

- Cô nương cứ nói đi rồi sẽ biết tôi sợ hay không sợ. ...

Ngay lúc đó Trầm Lăng cự mình, ngáp luôn hai ba cái...

Vương Lâm Hoa ngừng nói, tay cầm dao, tay chặn những lớp da bị dị dung trên mặt Chu Thất Thất và bắt đầu làm việc.

Tay hắn thật nhanh nhẹn, hắn làm như rất quen thuộc, như làm một chuyện hằng ngày...

Chu Thất Thất bây giờ tuy có thể lên tiếng, nhưng trọng sắc đẹp vẫn là cái bệnh của phụ nữ. Nàng sợ tiếng nói của nàng làm cho Vương Lâm Hoa run tay, có thể làm cho nàng mang sẹo, nàng cắn răng nín lặng.

Chỉ nghe Trầm Lăng ngáp, rồi vươn vai, rồi như đứng dậy... và nghe tiếng chàng cười:

- Huỳnh đài chưa xong à? Chà, mệt ngủ một giấc ngon quá.

Tay vẫn thoăn thoắt làm việc, miệng Vương Lâm Hoa nói:

- Trầm huynh chỉ mới thiu thiu thôi mà, đệ sắp hoàn tất rồi đây. Trầm huynh xem thì lại mà xem.

Trầm Lăng cười:

- Đệ cũng muốn xem vị cô nương ấy một chút.

Vương Lâm Hoa nói:

- Vị cô nương kia là thiên hương nhất chi, thì vị cô nương này cũng nhất định phải là tuyệt sắc... Đây, Trầm huynh cứ xem.

Vừa nói, tay hắn nhanh lên và hắn dùng cánh tay áo phất qua một cái, gương mặt của Chu Thất Thất lộ hiện ra...

Vốn là con người trầm tĩnh, nhưng khi nhận ra nàng, Trầm Lăng vẫn phải kêu lên kinh ngạc...

Tiếng kêu của chàng dội ra tới bên ngoài, Kim Vô Vọng không dẫn được nữa, hắn lao mình tới vung tay đập mạnh vào cánh cửa, nhảy vọt vào trong...

Hùng Miêu Nhi cảm không kịp cũng đành phải vào theo, vừa nhận ra Chu Thất Thất, hắn khựng lại há hốc mồm kinh ngạc...

Trầm Lăng run giọng:

- Chu Thất Thất... sao lại là cô...

Hùng Miêu Nhi cũng âm ớ:

- Sao lại... sao lại là nàng...

Hai người quả thật không ngờ, đi tìm muốn chết, đến chùng nàng ở bên mình mà không hay. ...